

vlád. nař. čís. 77/36 Sb. z. a n. věcně podle skutečného stavu, to jest o otázku, kdo ve skutečnosti jest dlužníkem a či jmění má býti zasaženo exekucí, zda jmění osoby fysické nebo jmění jiného právního podmětu, a zda podle toho se skutečný dlužník může dovolávat výhod uvedených vládních nařízení. Podle ustálené judikatury (viz zejména rozhodnutí čís. 2478, 9241, 11580 a 14552 Sb. n. s.) není veřejná obchodní společnost zvláštním právním podmětem ani právnickou osobou, nýbrž jen sdružením jednotlivých osob k společnému provádění obchodů pod společnou firmou, a obchodní firma jest jen označením, pod kterým společníci provozují obchody. Jmění společnosti zůstává proto nadále jměním společníků, jenže tvoří samostatnou část jmění určenou k jistým účelům (k provozování obchodů). I když jde o exekuci vedenou proti veřejné obchodní společnosti na nemovitost jí knihovně připsanou, jest jí zasaženo i za trvání společnosti jmění veřejných obchodních společníků, tedy osob fysických, a exekuce směřuje ve skutečnosti proti nim a zasahuje i jejich jmění. Nelze jim proto upírati nárok na výhody poskytované vládními nařízeními čís. 251/35 a 77/36 Sb. z. a n. osobám nezaměstnaným, a jest proto nerozhodné, že nemovitost, na kterou se vede exekuce, jest knihovně připsána do vlastnictví veřejné obchodní společnosti, že likvidace společnosti provedena nebyla a že později povolený výmaz společnosti z obchodního rejstříku neměl prý býti povolen.

Čís. 15521.

Zahájení zemědělského vyrovnání za konkursu dlužníkova. K otázce oprávněnosti konkursního správce k rekursu.

(Rozh. ze dne 21. října 1946, R I 1075/36.)

Žadatel, na jehož jmění byl uvalen konkurs, navrhl, by o jeho jmění bylo zahájeno zemědělské vyrovnací řízení podle vlád. nař. čís. 76/36 Sb. z. a n. Prv ý s o u d návrh zamítl, r e k u r s n í s o u d uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs správce konkursní podstaty.

D ů v o d y:

Podle § 3 vládního nařízení ze dne 31. března 1936 č. 76 Sb. z. a n. o zemědělském vyrovnacím řízení platí ustanovení vyrovnacího řádu (část II. zákona ze dne 27. března 1931 č. 64 Sb. z. a n.), pokud není v dalších paragrafech ustanoveno něco jiného. O rekursu neobsahují další paragrafy uvedeného vládního nařízení nic a platí proto o rekursu ustanovení § 5, odstavec 2 vyr. ř. č. 64/31 Sb. z. a n., jež v druhém odstavci sice dopouští rekurs jak proti povolení vyrovnacího řízení, tak proti zamítnutí návrhu na zahájení vyrovnacího řízení, avšak omezuje

oprávnění k rekursu v prvním případě na věřitele, jejichž pohledávky nemají přednostního práva, a v druhém případě na dlužníka. Správci konkursní podstaty a věřitelskému výboru nelze proto přiznati právo k rekursu ani proti usnesení, jímž zemědělské vyrovnání bylo povoleno, a tím spíše to platí o rekursu proti usnesení, jímž bylo usnesení prvního soudu o zamítnutí návrhu jen zrušeno a prvnímu soudu uloženo, aby o návrhu znovu rozhodl. Ustanovení § 5, odst. 2 vyr. ř. ovšem předpokládá, že není zahájen konkurs o jmění navrhovatelově a že tudíž není věřitelského výboru (§ 86 konk. ř.). Než ani za trvání konkursu nelze otázku oprávněnosti správce konkursní podstaty a věřitelského výboru k rekursu řešiti jinak, i když se přihlíží k ustanovení konk. řádu. I kdyby se zemědělské vyrovnací řízení za konkursu posuzovalo podle zásad o nuceném vyrovnání (§§ 141 a násl. konk. ř.), nedošlo by se k jinému výsledku, neboť nucené vyrovnání se prostě zahájí tím, že konkursní komisař ustanoví podle § 145 konk. ř. vyrovnací rok, aniž vydá zvláštní usnesení o povolení návrhu na nucené vyrovnání, takže v takovém případě jest rekurs vyloučen již pro nedostatek usnesení, jemuž by bylo lze odporovati. Než zahájení nuceného vyrovnání nelze vůbec srovnávati se zahájením zemědělského vyrovnacího řízení, poněvadž to se povoluje podle §§ 3 a 7 vlád. nařízení čís. 76/36 Sb. z. a n. zvláštním usnesením právě tak jako vyrovnací řízení (§§ 5, 6, 7 vyr. ř.). Jest proto zkoumati, zda lze oprávněnost správou konkursní podstaty a věřitelského výboru k rekursu vyvozovati z jiných ustanovení konk. ř. Podle § 192 konk. ř. jest legitimován k rekursu každý účastník (§ 190 konk. ř.), jenž jest rozhodnutím konkursního soudu nebo konkursního komisaře stížen, pokud není rekurs výslovně zákonem vyloučen. V souzeném případě však nejde o rozhodnutí ani konkursního soudu, ani konkursního komisaře, třebaže snad vydal napadené usnesení tentýž soud a tentýž senát, který rozhodoval o konkursním řízení. Než nehledíc k tomu není věřitelský výbor jako takový vůbec účastníkem konkursního řízení, nýbrž jest pouhým dozorčím orgánem nad činností správcovou, má podle § 88 konk. ř. pouze povinnosti, ale není podmínem práv. Není proto vůbec legitimován k žádnému oprávněnému prostředku a ani z § 128 konk. ř. nelze souditi na opak. A správce konkursní podstaty má jen omezené rekursní právo, a to buď, kde mu to zákon výslovně vyhrazuje (§ 127, odst. 2 konk. ř.), anebo, týká-li se usnesení jeho činnosti, která mu v zájmu všech účastníků jako správci podstaty jest zákonem uložena [to jest zjištění, vymáhání, udržení a správa jmění konkursní podstaty (§ 79 konk. ř.), nakládání s podstatou a zpeněžení konkursní podstaty (§ 117 až 122 konk. ř.), vydávání účtů ze správy (§§ 123 až 125 konk. ř.) a rozdělení podstaty (§§ 126 až 138 konk. ř.)]. Jen pokud se usnesení týká některé takové jeho činnosti, jest správce konkursní podstaty oprávněn v zájmu věřitelů usnesení tomu odporovati. Navrhuje-li však dlužník věřitelům vyrovnání, jest výhradně na nich, zda chtějí nabízené vyrovnání přijmouti nebo ne, a nespadá to do činnosti správce konkursní podstaty. Nemůže proto správce podstaty ani napadati usnesení, jímž se povoluje zahájení zemědělského vyrovn-

nání, nýbrž jest to jediné právem vyrovnacích věřitelů. Tím spíše to platí o rekursu proti usnesení, jímž bylo jen zrušeno usnesení prvního soudu zamítající návrh na povolení zemědělského vyrovnání. Protože dovolací rekurs byl podán osobou k němu neoprávněnou, bylo jej odmítnouti.

Čís. 15522.

Vyhlásenie vecí za feriálnu (podľa odst. 4 čl. XI. zák. č. 23/1928 Sb. z. a n.) neplatí len na určité súdne prázdniny, ale má účinnosť až do pravoplatného skončenia sporu.*)

(Rozh. z 21. októbra 1936, Rv III 795/36.)

N a j v y š š í s ú d dovolaciú žiadosť odmietol z týchto

d ť o v o d o v:

Prezident krajského súdu vyhlásil 19. júna 1934 súdený spor podľa 4. odst. čl. XI. zák. č. 23/1928 Sb. z. a n. za vec feriálnu. Toto vyhlásenie má účinnosť až do pravoplatného skončenia sporu (srov. Sb. n. s. č. 9589).

Rozsudok odvolacieho súdu bol doručený právnomu zástupcovi dovolateľa 21. augusta 1936, uplynula preto dovolacia lehota dňom 5. septembra 1936.

Dovolacia žiadosť, podaná až 12. septembra 1936, je preto opozdená a musela byť podľa 1. odst. § 529 Osp. odmietnutá.

Čís. 15523.

Rodiče se nemohou vzdáti nároku na nutnou výživu příslušejícího jim proti dětem.

(Rozh. ze dne 22. října 1936, R I 976/36.)

Proti žalobě na plnění výživy podle § 154 obč. zák. namítli žalovaní, že se žalobkyně vzdala soudním smírem veškerých alimentárních nároků proti nim za to, že jí poskytnou na doživotí bezplatně užívání bytu. P r v ý s o u d žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Nárok podle § 154 obč. zák. na poskytování slušné výživy jest nárokem soukromoprávním podléhajícím volné smluvní dispozici stran.

*) Srovnaj: Sb. n. s. 9589.